

za

literaturo in umetnost.

Odgovorni vrednik in izdatelj: A. Janežič.

Št. 6.

Na svetlo dan 1. junija 1858.

1. zv.

Pegam in Lambergar *).

(Spisal Fr. Cegnar.)

Šotor spenja pesoglavce Pegam
Na ravnini pod ozidjem Beča,
Drobno pismo piše v Beč cesarju,
In poroča v pismu mu prevzetno:
„Čul sem v daljni jutrovi deželi,
„Kjer izhaja solnce v sivem jutru,
„O lepoti tvoje hčerke Vide,
„Čul sinoč sem, glej me, že sem tukaj!
„Pred ozidje mi pripelji hčerko,
„In za doto tri vozove zlata;
„Ako pa je nočeš meni dati,
„Pa izidi v boj mi pred ozidje,
„Da odsekam ti prokletu glavo,
„Poročim te s perstjo černe zemlje,
„Grad porušim in odpeljem Vido,
„In pobijem, kar živi po gradu,
„Da se črni krokarji raduju.“
Bere drobno pismo slavni cesar,
Solza lije mu po belem licu,
In zdihuje na prestolu zlatem:
„Mili Bog, kaj reva sem doživel!
„Mojo hčerko tirja pesoglavce,
„V boj me kliče strašni Pegam:
„Pol je človek, pol pošast iz pekla,
„Tri glavé na černih plečih nosi,
„Šviga mu iz gerla živi ogenj,
„Sikajo iz ust jeziki kačji,
„Krokodilov herbet so mu persi,
„Pasjo dušo ima v pasjem sercu;
„Hčerko dati bila bi sramota,
„V boj hoditi mi pogin gotovi;
„Ni junaka, da bi ž njim se meril
„Od izhoda do zahoda solnca;
„Bog pomagaj nam iz skušnje hude!“
Tako zdiha car, in zdiha Dunaj,
Zdiha cela slavna carevina.

Prah na glavo trosi tužno ljudstvo,
Svete cerkve obiskuje boso,
Dela obljube na vsih božjih potih,
Vije roke, kliče božjo pomoč
Na cesarja in prelepo Vido,
Na vse ljudstvo carevine slavne. —

Tako zajde dan in zajde drugi,
In na nebu sije v tretje solnce.
Stopi k caru Bojnomir Podravčan,
Trikrat caru nizko se prikloni,
Beseduje njemu te besede:
„Car preslavni, solnce carevine!
„Ni še zašla zvezda dobre nade,
„Od večera nam bo došla pomoč,
„Od večera iz dežele rajske,
„Kjer bobni po belemrodu Sava,
„Kjer domuje zvest in hraber narod.
„Dokler živ je Lambergar Posavec,
„Dokler bije mu junaško serce,
„Pegam ne bo ljubil lepe Vide.
„Piši pismo v grad na Beli-kamen,
„Pa poročaj hrabremu junaku:“
„Sedlaj konja, Lambergar Posavec,
„Vzeti če mi Pegam ljubo hčerko,
„Vzeti če mi sivo glavo mojo,
„In pobiti vse živeče v gradu.
„Vsim junakom je upadlo serce,
„Kakor jagnje se pred volkom trese,
„Tako junak vsak pred pesoglavcem.
„Sedlaj konja, pa pridirjaj k meni,
„Pesoglavca krutega pogubi,
„Da v sramoto pahnil nas ne bode,
„Ne se bahal o pogubi naši.““

*) Glej Koritkove nar. pesmi I. 133; II. 23, 30; III. 14.

Razvedrí se tamno lice caru,
Obdaruje lepo Bojnomira,
Piše pismo tje v deželo rajsko,
Kjer bobní po belem produ Sava,
Kjer domuje zvest in hraber narod;
Piše pismo v grad na Beli-kamen,
Pa poroča hrabremu junaku:
„Sedlaj konja, Lambergar Posavec!
„Vzeti če mi Pegam ljubo hčerko,
„Vzeti če mi sivo glavo mojo,
„In pobiti vse živeče v gradu.
„Vsim junakom je upadlo serce;
„Kakor jagnje se pred volkom trese,
„Tako junak vsak pred pesoglavcem.
„Sedlaj konja, pa pridirjaj k meni,
„Pesoglavca krutega pogubi,
„Da v sramoto pahníl nas ne bode,
„Ne se bahal o pogubi naši.“

Pride pismo tje v deželo tretjo,
Kjer bobní po belem produ Sava,
Kjer domuje zvest in hraber narod;
Pride pismo tje na Beli-kamen;
Bere pismo Lambergar Posavec,
Solza lije mu po belem licu,
Pa zdihuje gor na Belem-kamnu:
„Mili Bog, kaj junak sem doživel!
„V boj me kliče cesar in gospod moj,
„V boj ogrozni s Pegamom pozojem;
„Pa za Boga! dokler nosim glavo,
„In je zdrava desna roka moja,
„In mi krepí Bog junaško serce:
„Pegam ne bo ljubil lepe Vide,
„Ne se bahal o pogubi cara.
„Moja roka luča mlinske kamne,
„Moja sablja kolje terdo jeklo,
„Bo razklala tudi vragu glavo.“
Tako hrabri junak beseduje.
Pa posluša njega siva majka,
In ga prime za junaško roko,
In prelepe mu sovete daje:
„Nič ne boj se, Lambergar Posavec!
„Križ zmaguje čez moči peklenske,
„Kakor solnce čez temoto nočno;
„S križem zmagal boš ti pesoglavca,
„Ker bojuje on se zoper njega.
„Pegam nosi tri glavé na plečih,
„Krajne glavi ste pošasti pekla,
„Srednja glava je njegova lastna,
„Čelo ima tri pedí visoko,
„Čelo ima tri pedí široko.
„Ko udariš zoper pesoglavca,
„Križ obesi na junaške persi,
„In prekrižaj čelo, usta, persi,
„Kakor sem te deteta učila;
„Tako zmagal bodeš krajne glavi,
„In omamil vraga pesoglavca;

„Ne dotikaj s sabljo krajnih glav se,
„Z britko sabljo le po srednji strezi;
„Ti bojuj se, Lambergar Posavec!
„Jaz molila bom za srečno zmago.“
Tako siva majka mu svetuje,
Da je padla černa noč na zemljo,
In zaperla v spanji ji očesi.
Pa imela je prečudne sanje,
Dobre sanje, dobrega pomena:
Vidi gor na jasnem nebu zmaja,
Ki prihaja od izhoda solnca,
In požreti hoče černo zemljo;
Černo zemljo in nebo visoko;
Pa pripelje se ognjeni angelj
Od zahoda na oblaku sivem,
Iz desnice strašne strele meče,
Da nebó se lomi, zemlja trese,
In pozoja v strašen brezden treši.
Pa ji tako beseduje angelj:
„Vstani, majka, siva golobica!
„Prevalila noč se je čez polnoč,
„Že danica sije na obnebji,
„In petelin poje v sivo jutro.“
Prebudí se v sanjih stara majka,
In prekriža čelo, usta, persi,
Pa odide in budi junaka:
„Čas je, vstani, Lambergar Posavec!
„Prevalila noč se je čez polnoč,
„Že danica sije na obnebji,
„In petelin poje v sivo jutro;
„Dolga pot je v slavno carsko mesto,
„In na večer moraš ondi biti.
„Čudne sanje sem imela starka,
„Dobre sanje, dobrega pomena:
„Vidila na jasnem nebu zmaja,
„Od izhoda solnca je prihajal,
„In požreti hotel černo zemljo,
„Černo zemljo in nebo visoko;
„Pa pripelje se ognjeni angelj
„Od zahoda na oblaku sivem,
„Iz desnice strašne strele meče,
„Da nebó se lomi, zemlja trese,
„In pozoja v strašen brezden treši.“
Pa se sklone Lambergar Posavec,
In prekriža čelo, usta, persi,
Ter poskoči na junaške noge;
Slovo jemlje od premile majke,
Izročuje jo v nebeško varstvo,
Poljubuje ji prebelo roko;
Pa napravi se v obleko krasno,
Vzame sabljo, sedem centov težko,
Križ obesi na junaške persi,
In čelado iz zlatá kovano,
Neprebitno dene si na glavo.
Verže se na iskrega konjiča,
Po imenu njega nagovarja,
Pa prelepe mu besede daje:

„Oj zlatenko, mila zvezda moja!
„Ni junaka boljega od mene!
„Ni konjiča boljega od tebe!
„Celih sedem let si ti počival,
„Si pšenico rumenico zobal,
„Pil za žejo si rebuljo sladko
„Iz posode, s srebrom okovane;
„Danes greva — Bog daj nama srečo! —
„Nad ohole Pegamove glave,
„Težek boj bo z ljutim pesoglavcem!
„Ako zdrava verneva na dom se,
„Kupil bom ti pozlačene podkve,
„Kupil bom ti uzdo iz baržuna,
„Te odeval s svileno odejo;
„Jedel bodeš iz srebèrnih jasel,
„Pil rebuljo iz posode zlate.“
Zarazgeče pod njim konj zelenko,
Šviga iskra spod jeklene podkve,
Ko na naklu od belega železa,
Kó kovač ga kuje s težkim kladvom.
— Urna je pod sinjim nebom tica,
Pa na zemlji urniši zelenko.

Vzhaja izza gor rumeno solnce,
Junak dirja po Ljublani beli,
Da se trese zemlja in zidovje,
Da iz oken šipe žvenketajo.
Na Černuče k mostu se oberne,
Pa na most ne ide, ampak skoči
Z enim skokom čez zeleno Savo.
Kak leté na desni in na levi
Spred oči mu trate, gojzdi, reke!
Kak praši do néba gosta megla!
Kako sveti v solncu se orožje!
Veje zlato perje na čeladi!
Glej! zahaja solnce na zahodu,
V Beču terka Lambergar na vrata:
„Odpri vratar, Lambergar je tukaj!
„Da ne skoči čez visoke vrata,
„Ne ostraši žalostne gospode.“
Vratar glavo pomolí skoz lino,
In ko vidi, da resnico pravi,
Vzame ključe in hití odpreti,
V ključavnico močno jih porine,
In škripaje se odprejo vrata.
V mesto ide Lambergar Posavec,
Vsa gospoda mu hití naproti,
Poljubuje mu junaško roko,
Poljubuje mu orožje svitlo,
Briše prah mu z oprasene noge:
Krik veselja širi do nebá se,
In odmeva od nebá na zemljo.
V grad cesarski peljejo junaka.
Trikrat nizko se prikloni caru,
Pa mu jame tako govoriti:
X — „Davi vstal sem na slovenski zemlji,
„Na slovenski zemlji v Belem-kamnu,

„Že sem tukaj na povelje tvoje,
„V boj pripravljen z ljutim pesoglavcem;
„Prisegujem ti pri živem Bogu!
„Dokler glava mi stoji na plečih,
„In je zdrava desna roka moja,
„In mi krepí Bog junaško serce,
„Pegam ne bo ljubil lepe Vide,
„Ne se bahal o pogubi tvoji;
„Moja roka luča mlinske kamne,
„Moja sablja kolje terdo jeklo,
„Bo razklala tudi vragu glavo —
„Predenj izza gor rumeno solnce
„Sije jutro v to preslavno mesto.“
Razvedri se tamno lice caru,
Zveseli se nad besedo tako;
Posadí ga na desnico svojo,
V zlati prestol za srebèrno mizo;
Pa napravi mu gostijo krasno,
In gostuje ga do terde noči,
Ter napiva mu zdravice lepe.
Ako Bog da in junaška sreča,
Pa naposled beseduje junak:
„Slavni cesar, krona carevine!
„Čas je prišel, da k počitku idem,
„Da okrepiš trudne svoje ude,
„Glej, odbila že enajst je ura,
„In pred bojem je počitka treba.“

Vstane junak in k počitku ide,
Trudne oči mu zatisne spanje;
Pa se sanja hrabremu junaku,
Da stoji na sivi skali v lesu,
Ino gleda na visoko drevo;
Ondi vidi, kako strašna kača
Med zelenjem se ovija kviško,
Da polomi kosti golobici
Na drevesni vejici sedeči.
Pa spod neba plane sivi jastrob,
Z ostrim kljunom stare glavo kači,
Ter odnese spred oči jo njemu.
Pa probudi sanje ga iz spanja;
Sklone kviško se na mehki postlji,
Si prekriža čelo, usta, persi,
In poskoči na junaške noge;
Beseduje junak sam pri sebi:
„Aj, za Boga! dobro sem počival,
„Pa še boljše, mnogo boljše sanjal!
„Ali glej! na nebu je visoko
„Ze danica, dneva porodnica,
„Obledujo zvezde, zarja vzhaja;
„Čas je, da na boj se dvignem?“
Pa napravi se v obleko krasno,
Vzame sabljo, sedem centov težko,
Križ obesi na junaške persi,
In čelado iz zlatá kovano,
Neprebitno dene si na glavo.

Iz cesarskih belih dvorov ide,
Po stopnicah stopa na teržišče,
Verže se na iskrega konjiča,
Po imenu njega nagovarja,
Pa prelepe mu besede daje:
„Oj, zlatenko, mila zvezda moja!
„Ni junaka boljega od mene!
„Ni konjiča boljega od tebe!
„Celih sedem let si ti počival,
„Si pšenico rumenico zobal,
„Pil za žejo si rebuljo sladko
„Iz posode, s srebrom okovane.
„Danes greva — Bog daj nama srečo! —
„Nad ohole Pegamove glave;
„Težek boj bo z ljutim pesoglavcem!
„Ako zdrava prideva iz boja,
„Kupil bom ti pozlačene podkve,
„Kupil bom ti uzdo iz baržuna,
„Te odeval s svilnato odejo;
„Jedel bodeš iz srebernih jasel,
„Pil rebuljo iz posode zlate.“
Zarazgeče pod njim konj zelenko,
Zarazgeče in po mestu zdirja,
Da se trese zemlja in zidovje,
Da iz oken šipe žvenketajo;
Šviga iskra spod jeklene podkve,
Ko na naklu od belega železa,
Ko kovač ga kuje s težkim kladvom.
Pa ne dirja skoz visoke vrata,
Ampak skoči čez ozidje mestno,
Čez ozidje na zeleno trato!

Na visocem odru stoji cesar,
Ljudstvo pleza na ozidje mestno,
Vsa gospoda žlahna je na nogah!
Trikrat dirja junak krog šotora,
Krog šotora, kjer se Pegam valja,
Na vse gerlo vpije pesoglavcu:
„Pesoglavec Pegam, kruta duša,
„Iz šotora vun na plan izidi!
„Lambergar te kliče v boj junaški.
„Čul sem junak od hudobe tvoje
„V Belem-kamnu na zeleni Savi,
„Pa sem prišel, da ti kerv ohladim!“
Iz šotora skoči s trojno glavo,
Kakor divja zver zatuli Pegam:
„Ravno prav si prišel, nori klatež!
„Za kosilo zmel bom kosti tvoje,
„Pri kosilu tvojo kerv popival!“
In se dvigne Pegam nad Posavca. —
Mahne s sabljo Lambergar Posavec,
In desnico roko mu odseka,
Ter jo verže dvajset sežnjevalječ;
Ali, glej ga! zrase koj mu roka,
Nova roka, v roci nova sablja!
Pa zavpije Lambergar Posavec:

„Ako zrasla ti je nova roka,
„Nova glava zrasla ti ne bode,
„Ko na britki meč jo bom nasadil!“
In požene se na pesoglavca,
Kakor morski val na terdo skalo;
Zavrtí nad glavo britko sabljo,
Da zvení čez Donavo široko;
Pa ne meri on na stranske glavi,
Ampak meri na osrednjo glavo,
In odseka mu osrednjo glavo,
Pa nabode jo na britko sabljo;
Škriplje z zobmi nabodena glava;
Pade Pegam na zeleno travo.
Glej ga! tam po travi mertev skače,
Da skopné ko sneg mu stranske glavi;
Iz vratú mu kerv v potokih lije,
Kamor lije, rosno travo pali.
Lambergar pa nosi srednjo glavo
Po ravnini, da jo gleda ljudstvo
Tiho in brez sape v boj stermeče;
Zaderví jo v Donavo globoko;
Pa se peni voda, kamor pade,
Kakor krop nad ognjem v črnem kotlu.
Krik veselja do nebá se širi,
In odmeva od nebá na zemljo.
Britka sablja je dognala pravdo.
Vzhaja izza gor rumeno solnce,
In na mesto lije zlate žarke.

Skoči junak čez ozidje mestno,
Pa naravnost v sveto cerkev ide,
Da zahvali Bogu se za zmago.
Vsi zvonovi pojejo po cerkvah,
In iz cerkev se glasi „Te Deum“.
Pa napravi car gostijo krasno,
In povabi slavnega junaka,
In povabi k sebi vso gospodo.
Car junaka posadí na desno
V zlati prestol za srebérno mizo,
Pa na levo posadí mu Vido,
In gostuje ga do terde noči,
Ter napiva mu zdravice lepe;
Dá za ženo mu prelepo Vido,
In za doto tri vozove zlata,
In na Savi devet belih gradov.

Peljal junak je na dom nevesto,
V Beli kamen na zeleno Savo,
V radost svojo, v radost stare majke.

Hodi pevec ob bregovih Save,
Strune ubira, slavno pesem poje
Od junaka Lambergarja Krajnca.

Od treh bratov in od treh hčer.

(Pripovedka iz Martiniverha. Zapisal J. Tušek.)

Bil je oče, ki je imel tri sine. Prišla mu je tudi zadnja ura, kakor vsakemu. Poklical je svoje tri sine k postelji in jim rekel: Premožnja vam zapustiti ne morem, ker ga nimam. Pojdite po svetu službe iskat, boste že kaj najdlji. Zdi se mi, da boste srečni.

Oče je umerl in sinovi so šli po svetu službe iskat. Pridejo do belega grada, in tu so hteli poprašati, če bi ne bilo za nje kaj službe. Ko stopijo v hišo, vidijo grofa, ki je sedel za mizo zelo žalosten. Vprašajo ga, kaj mu teži serce. Smili se jim, in radi bi mu pomagali. Pa grof pravi:

Kaj vam bi pravil od velike svoje nesreče, saj mi ne morete pomagati! — Dolgo so ga nagovarjali, da naj se jim razodene, pa dolgo se ni dal sprostiti. Na zadnje vendar pravi: Naj pa ho! Pomagati mi sicer ne boste mogli, pa človeku je lažje, če komu potoziti zamore. Poslušajte tedaj:

Imel sem tri hčere, pa vse tri mi je pobrala divja žena. Imam pa tudi na vertu jabelno, ki vsaki dan rodi zlato jabelko. Pa nobenega še vtergal nisem! Vselej kader koli ga hočem vtergati, pride iz tal neka žena, ki me prehití in jabelko v tla odnese. Kako bi ne bil tedaj žalosten!

Bratje pravijo: Hčeri rešiti res ne vemo kako; pa poskusiti hočemo svojo srečo zoper ženo, in vrag ni, da bi je ne prehiteli!

Poskusil je drugi dan naj stareji brat. Pa komaj je bilo jabelko zrelo, ga je že imela žena v roci. Ko se je danilo spet, je že stal srednji brat na vertu. Ko je bilo zlato jabelko zrelo, skoči in ga hoče vtergati, pa kakor bi trenil, se tla odpró, iz katerih skoči žena in ga prehití, sam ni vedil, kako.

Spet drugi dan čaka naj mlajši brat na vertu. Jabelko je zrelo — on in žena, ki je bila pri ti priči iz tal, skočita in se oba ob tistem bartu stegneta po njem. Pa žena je bila malo prekratka in on jo je prehitel. Žena pa se spustí spet v tla, ki se pa zdaj niso zaperle več za njo, ampak ostala je globoka jama. Sklenili so bratje, da hočejo enega iz med sebe notri spustiti po vervi, da bo saj vidil, kaj je doli. Naj stareji brat je bil koj pri volji. Prinesli so verv, na njo privezali kamen in nanj se je vsedel brat, ki so mu dali v roko vervico. To vervico so privezali za zvonček, ki so ga obesili verh jame. Če bi se mu vtegnilo hudo goditi ali če bi rad spet na zemljo prišel, bo tedaj lahko pozvonil.

Spustili so ga v jamo in prišel je na drugi svet. Skoči s kamna in hodi okrog. Kar zagleda žensko, ki jo po kratki govorici spozna, da je naj stareja grofova hči. Pelje jo k vervi, posadi na kamen, potegne za vervico, — in potegnili so jo na beli dan. Ko so verv spet doli spustili, so pa še njega nazaj gori spravili.

Zdaj se vsede srednji brat na kamen in spustili so še njega doli. Ko stopi na terde tla, gre tudi malo okrog in zagleda srednjo grofovo hčer, katero je tudi spravil na zemljo tako, kakor njegov brat uno hčer. — Njega tudi niso pustili v jami, to se vé! —

Nazadnje gre še mlajši brat v jamo. Na spodnji svet pridši se čudi, da je tukaj doli vse drugačno, kakor gori. Gre tedaj malo ogledovat. Naleti na zadnje na deklico in začne se ž njo pogovarjati. Pripoveduje mu med drugim tudi, da je njeni oče na lepšem svetu mogočen gospod; da jo je ukradla neka gerda ženska, ki je že popred očeta bila pripravila ob stareji dve njeni sestri. Mladeneč ji pove, da sestri njeni ste že rešeni, in pelje jo k vervi. Potegnili so tudi njo na beli dan.

Tega ne smem pozabiti, da mu je bila dala deklica v spomin belo ruto, v katero je bilo všito z rudečimi niti njeno ime.

Ko so bili verv spet doli spustili, da bi še njega vùn spravili, in ko se je hotel ravno vsesti na privezani kamen, se odveže kamen in pade na tla tako terdo, da jih je prederl. Naredila se je spet globoka luknja. Mladeneč je potegnil za verv, da so jo bolj doli spustili. Poprijel se je in spustil v narejeno jamo.

Čez dolgo pride spet na drugi svet in najde tam v svoje začudenje tisto ženo, ki ji je bil odvezel zlato jabelko na grofovem vertu. Povedala mu je, da je začarana in da more ljudem kolikor toliko škodovati. Pravi mu pa tudi, da bi jo lahko rešil, če bi hotel.

Mladeneč jo popraša, kaj da bi naj storil?

Žena mu začne pripovedovati:

Tukaj vidiš jezero, ki je tako široko, da bi ne mogel čez viditi, ko bi še tako napejal oči. Tu ti dam golobčika in tri grahove zerna. Golobček te bo nesel čez jezero. Vsedi se nanj in v žep daj zerna tri. Kadar te bo že težko nosil, pa verzi eno zerno v vodo in zrastel bo koj hribček, na katerem bosta lahko počila.

Ko te bo prinesel na uni kraj, boš tam zagledal cerkvico. Pojdi vanjo in plačaj mašo zame. Pa sam moraš tudi iti molit. Ko bo maša končana, bom že stala pred cerkvijo in blagor tebi in meni — rešena bom.

Vsedel se je na golobčeka, tri grahove zerna dal v žep in golobček je zletel ž njim čez jezero. Deleč ga je prinesel in se zlo upehal. Mladeneč verže v vodo prvo zerno, zrastel je hribček in počila sta. Spet sta letela dalje, in golobček se je spet utrudil pod težo, ki jo je nosil. Padlo je drugo zerno v vodo in spet je zrastel zelen hribček in golobček se je oddahnil. Zletel je v tretje in ga nesel dalje. Nesel ga je deleč, deleč, in se utrudil. Mladenča je jelo skrbeti. Eno samo zerno je še imel, pa kraja ni nikjer viditi, kaj bo!

Golobček je pešal in moral je vreči tretje zerno v vodo. Spet je pomagal zelen hribček. Ko sta počila, ga je spet zadel golobček in letel ž njim naprej, le vedno naprej. Golobček je že tako težko nosil, da je že tako se zadeval s perutnicami v vodo,

da je bil mladeneč ves moker. Kaj bo, kraja le še ni viditi! Ravno ko je že onemogel bil golobček in je v vodo padel, začuti, oj sreča, terdo zemljo pod nogami; zlezla sta popolnoma na suho, akoravno z veliko težavo. Zdaj zagleda mladeneč tudi cerkvico pred sabo, ki mu jo je do zdaj zakrivala gosta megla.

Mladeneč vesel gre in plača mašo. Ko pride po končani maši iz cerkve, ga že čaka žena in mu iz hvaležnosti podari tri zlate krone.

Kam je ženska šla potem, ne vem. Mladeneč je pa šel naprej. Ko tako hodi in hodi, se mu dozdeva svet zmiraj lepši in lepši. Pride nekega večera tudi do nekega gradu. Gré vanj in prosi ljudi, da bi naj ga prenočili.

Odgovorili so mu, da nimajo prostora, da bodo zjutrej obhajali ženitvanje starejih dveh grofovih hčeri, in da se je zato že sošlo toliko gostov, da še ne vedó, kje in kako bi te potaknili čez noč. Rekli so tudi: Vemo pa tudi ne, od kod ste in kaj ste? Kaj je vaše opravilo, kaj vas pripelje v ta kraj? Mladeneč ni vedil, kaj bi bil rekel. Pride mu na misel in pravi: Zlatar sem; stare krone popravljam, pa tudi nove narejam, če mi kdo veli.

Če je pa taka, bi nam bili lahko na pomoč. Zlatar še ni prinesel kron nevestama. Če obljubite, da boste naredili dve kroni do jutro zjutrej, ko bo čas k poroki iti, pa ostanite.

Kaj bi jih ne in kako bi jih ne! Pa še druge priprave ne bom potreboval, kakor kladva in dveh bokalov lešnjekov. Samo to vam povem, da morate iti vsi spat, ker svoje umetnije nečem izdati.

Prav! Šli so vsi spat in on je tolkel lešnjeke celo noč. Ko so zjutrej vstali, jim pokaže dve kroni od tistih treh, ki mu jih je bila dala tista žena pred cerkvijo. Vse ga je občudovalo in povabili so ga celo, da naj se po poroki k njim za mizo usede.

Rajali so, da je bilo kaj! Z naj mlajšo hčerjo je tudi plesal, in veliko plesal. Vroč mu je jelo biti in obriše si pot s čela. Hči vidi na ruti svoje ime in ga spozna za svojega rešitelja. On je tudi še le zdaj spoznal svoja brata, njih neveste in beli grad, in — kaj bom odlašal povedati! — Kmali je spoznal tudi mlajšo hčer za svojo nevesto. Bilo je še tisti dan tudi njih ženitvanje, če ni bilo že prepozno, da bi bili šli k poroki; če ne, so pa šli še le drugi dan. So bili saj svatje en dan več skupaj. —

Dolgo, dolgo je živelo vsih šest srečno skupej na belem gradu, in še zdaj živé, če niso že pomerli.

Bčele in njih kraljestvo.

(Konec.)

Zvedeli smo ob kratkem, kakó se vedejo bčele, ko se preselijo iz starega v novo kraljestvo; vidili smo, kakó terdo se deržé bčele

